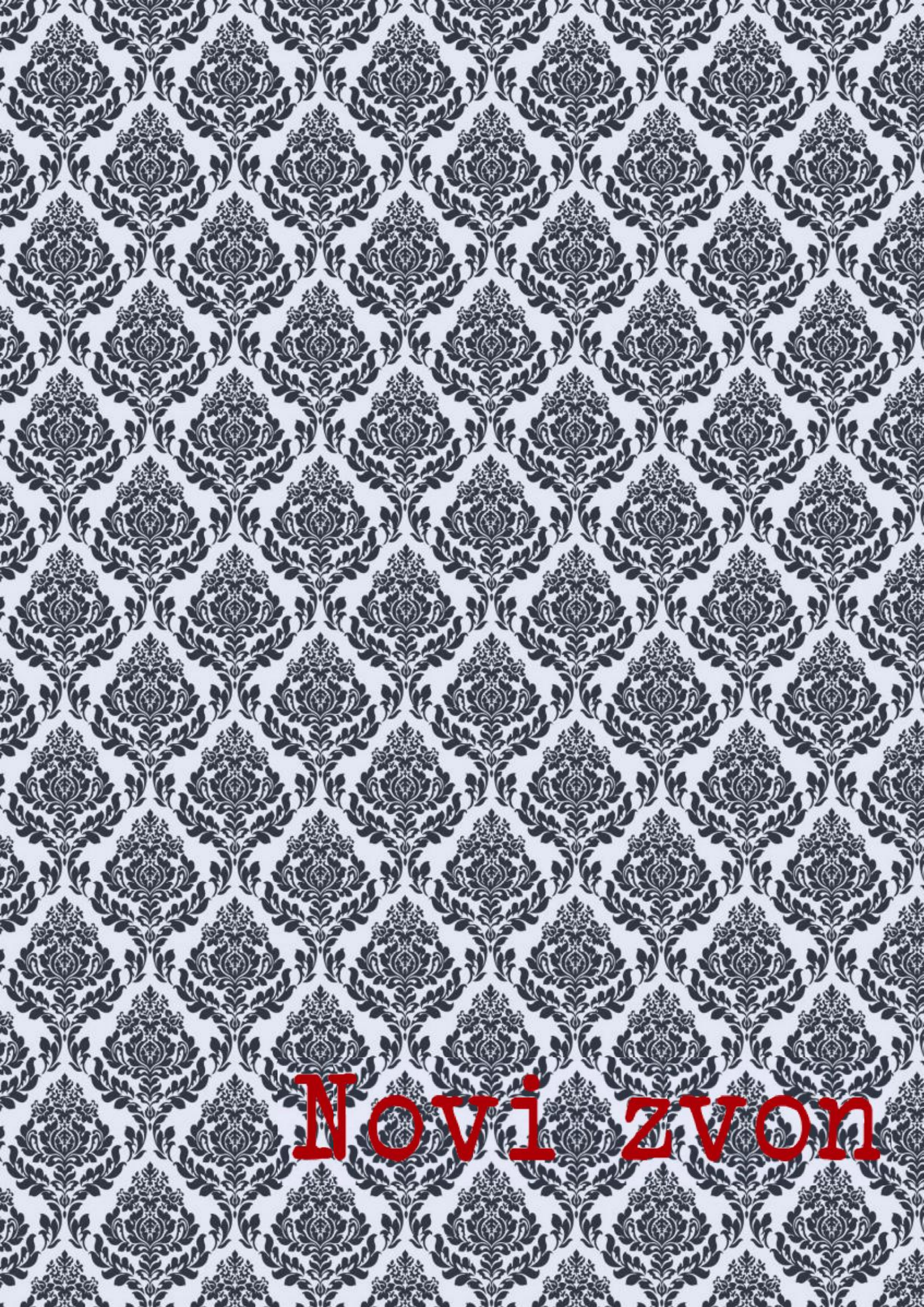

Novi zvon

če vas izpiti nišo uničili če
vam lenoba ni preprečila
premikanja premišljanja
pisanja če vam morje ni
stopilo navdih če vam
od vročine niso zatekli
prsti če se vam prah s
pločnikov ni ujel v
mozganske reže če vam
vročina ni izsušila vsega
črnila če vam vročina ni
izsušila črnila če vam
vročina ni izsušila trdih
diskov če vaše roke nišo
lepljive od sladoleda če
vas poletna depresija ni
popolnoma ohromila če
vam je uspelo ustvariti
karkoli novega če vam je
uspelo pozabiti karkoli
starega nam
pošljite pošljite pošljite pošljite
te pošljite pošljite pošljite pošljite
te pošljite pošljite pošljite pošljite
te pošljite pošljite pošljite pošljite
te pošljite pošljite pošljite pošljite
te pošljite pošljite pošljite pošljite
te pošljite pošljite pošljite pošljite
te pošljite pošljite pošljite pošljite
te pošljite pošljite pošljite pošljite

Novi zvon, letnik I, številka 7

Urednici: Ada Černoša, Gaja Jezernik Ovca

Mentor: dr. Tomo Virk

Oblikovanje: Ada Černoša

Naklada: ∞

Ljubljana, julij 2012

KAZALO

Uvodnik	1
Kazalo	2
Ivana Kobal: Buhteča tišina	3
Nala Skar: Tango	4
Domen Babič: Rdeči orkester 2	6
Samo Korelec: Pijanski priročnik – za začetnike	8
Marina Arko: Superjunaki in melanholija	11
Anja Radaljac: Degradacija neke češpljice 6	12

Ivana Kobal

Buhteča tišina

Gozd je poškropil mrzel sladkor.

Ledeni sladkor od vilinih krikov.

Ko je rojevala dečka.

Nala Skar

Tango

Tople sveče so v mraku. V daljavi glasba. Moje noge premikajo telo. Ne poslušam, noge sledijo same. In popolnoma same. Srečne v ednini, a daleč od srca. To le trepeče in si želi.

»Naslednji tekmovalni par vam bo pričaral ljubezen tanga.« Stopiva na plesišče. Publika je glasna, a v trenutku, ko se zasliši prva nota, utihne. Zaprem oči in se sprostim. Prvi korak, ki ga narediva, je vedno najlepši. Tako se vse začne. Prisluhne nama. Najinima telesoma. Igrava in pleševa v enem. Igrava ljubezen. Strastno in neustavljivo, hitro in ljubosumno, mlado in staro. Vse v enem. A na koncu ljubezen. Ljubezen do plesa, ki naju druži in na plesišču združuje v eno.

Zakaj ne plešeš, se sprašujem. Mene že sama misel na glasbo privabi, da zavrtim telo v njenem ritmu. Strast, ki jo narediš z nekaj koraki. Tanka mreža, ki jo pleteš med vrtenjem, postaja močnejša. Vsak gib, ki je namenjen le tebi, moja ljubezen, v nekaj korakih ob tihi glasbi. Res ne želiš najintimnejše izpovedi mojega srca?

Ritem tanga se pretaka po mojem telesu. Ne poslušam, ker je moje telo namenjeno plesu. Ne potrebuje vodiča, vodi samo sebe. Lahko se le sprostim in uživam v vsakem koraku. Odriv in stisk, strast in sovraštvo. Grobo me stisne k sebi, a nežno poboža. Roke prepletene, a telesi daleč narazen. V očeh nasmeh, namenjen lepoti trenutka.

V meni še vedno gori kanček upanja. Iščem željo v tvojih očeh. Eno in verjetno edino priložnost, da doživiš kanček moje sreče, ko se prepustiš ritmu. Da ti pokažem, zakaj ljubim glasbo. Vsak gib govori in nekaj pomeni, kot besede. Več kot besede. Ples je več kot govorjenje zame. Z njim ti lahko povem več kot kadarkoli. Lahko te ljubim na plesišču, strastno in goreče, a to veva le ti in jaz. To je najin ples, a le, če me primeš za roko in mi dovoliš, da ti pokažem.

Krvava vrtnica v mojih laseh. Njen vonj naju drži skupaj, ko se telesi odločita za sovraštvo. Vonj ljubezni, ki da upanje in strast. Nogo ovijem okoli njegovega pasu. Telo se nagne in on ne zmore ostati nad mano. Eno roko ovije okoli mojega telesa, z drugo drsi od vratu navzdol. Stisne me k sebi. Telesi izzivata, da vidita, kdo zmore dlje. Privijem se k njemu in se kot mačka ovijam okoli njega. Strast kar gori na plesišču. Postanem kurba, ki preizkuša meje. Potegne me k sebi in me zavrti.

Čakam zaman. A ne povem, da jočem. Plešem dalje. Tango žalosti, razočaranja in strasti. A ne s teboj. Z nekom, ki je blizu. Gledam te, ko gledaš mene. Bereš me, a tega ne priznaš. Kurba sem. Tvoja kurba sem, ki pleše z drugim, da tebi pokaže strast in ljubezen. A nočem plesati z njim. Hočem s tabo. Sovražim ga, ker ni ti. Na trenutke pomislim, da si ti, takrat ga strastno privijem k sebi, a ko te vidim sedeti, ga spet zasovražim. Plešem tango.

Telesi kot eno. V sovraštvu in ljubezni. Zadnji toni izzvenijo, a na koncu zmaga strast. In ljubezen. Objeta končava najin tango. Publika je glasna. Ne moreva s plesišča, ker se aplavz ne neha. Vzame vrtnico iz mojih las in jo vrže med publiko. Odideva s plesišča in spet sva midva. Poljubiva vsak svojo ljubezen in strasti s plesišča ni nikjer več. Sva le soplesalca. Pleševa tango.

Glasba utihne, vsi gredo domov. Ostaneva ob robu plesišča. Ne plešem več. Skoraj nikoli. Ker nočem drugim kazati sebe. Le tebi. Želim si plesati s tabo. Želim ti dati strast, ki jo premorem le na plesišču. Nikjer ne morem dati enake strasti, niti v ljubezni. Zato si želim, da s tabo plešem. Da s tabo odplešem ta prekleti tango.

Domen Babič

Rdeči orkester 2

Mrak, megla, rahel dež, London. Kot bi hodil po gledališkem odru. A nekje v tem blatu, vsaj tako je to mesto imenoval Benjamin Barker, je kot bleščica upanja sijala točka. Ta točka je bila seveda gostilna. Ali si lahko predstavljate kaj takšnega? Vse je temno, mistično, mogoče celo nevarno, vi pa prispete na neko tako svetlo, toplo prijetno destinacijo, si lahko predstavljate kaj bolj čudovitega? V to čudovito gostilno vstopi moški, oblečen kot vsi ostali. Kaj to pomeni? Črno črn, razen srajca je seveda bela. Udobno se usede, kaj usede, napol zlekne v stol in na odru opazuje gospoda, ki igra saksofon. Cela gostilna je v temi, edina luč, poleg seveda sijoče se pleše gospoda, ki je ravnokar tako udobno zleknil in iz glave snel klobuk, sveti na saksofon in izbranca, ki je iz saksofona ven spravlja tako izbrane melodije. To glasbilo je imelo neverjetno avtoriteto. Vsakič, ko se ga je zaslišalo, je, kot bi zasijal izpod svoje luči, saksofon razpršil svojo melodijo med te še vseeno, čeprav so morali biti zelo sofisticirani, da so odkrili ta lokal, zagrenjene ljudi, in jim zbistril glave ter olajšal zaskrbljeno dušo.

Melodije je konec. Sedaj umazane luči se prižgejo, kajti melodija ni nič več olepševala tamkajšnjega prostora. Angleški gentleman, da prav tisti plešasti, vstane iz stole, vzame svoj klobuk ter suknjič in se odpravi proti odru, na katerem je še vedno bil saksofonist, saj je ravnokar pospravljal svoje stvari iz odra. Anglež stopi čisto do odra. Edini v tistem okolišu je govoril rusko:

»Sergej! Sergej Zrijanov! Gospod Zrijanov! Gospod Zrijanov!!!« in, kljub gorečim in toplim očem, mu ledeno hladen glas odvrne:

»Oprostite...Dober večer. Želite, prosim?«

»Oprostite ker motim. Najprej, vam smem plačati pijačo? Ne? Kaj pa kaj za jesti?«

»Tudi ne, hvala, veste, sem prejle pojedel tisto čudno stvar...čokolado, tako da sem že pokvarjen. Šala. Ampak vseeno, ne, hvala.«

»Aha, v redu potem. Gospod Zrijanov, prosim, usedite se z mano, bi vas nekaj vprašal. Lepo prosim. Samo za pet minut...«. Saksofonist močnejše postave in obraza, poraščenega s črnimi dlakami, se nekako skobaca iz odra ter se pridruži gentlemanu.

»Gospod Zrijanov, naj bom kar direkten z vami, če smem. Zakaj igrate samo tu? Ali ni ta gostilno nekako premajhna za vas, za vaše igranje? Toliko kot ste dobri je sigurno, da bi napolnili najmanj trikrat večji prostor kot je tale!«. Isti ledeni glas mu počasi, mukoma odvrne:

»Poglejte...kdo sploh ste vi? No, pa saj ni važno. Nekaj vam bom povedal na kratko, potem pa vas bom pustil, da spodobno, kot gentleman, kar tudi ste, odidete skozi ista vrata skozi katera ste prišli noter. Zgleda, da mi ne bo potrebno uporabiti mojih varnostnikov, ali ruskih psov, kot jih raje poimenujem sam. Torej. Ne bom igral nikjer drugje, tukaj mi je všeč. Malce me spominja na stare čase. Vem, da poznate mojo kariero, da. Veste, najbrž sem jaz človek, ki je najmanj siguren v svoja dejanja. Seveda, tu pa tam mi uspe kaj lepega zaigrati na saksofon, ampak to je tudi to. Ne bom se spuščal v nekaj novega, ne pri svojih letih. Ne več. Nikoli se ne bi, res je, sedaj pa sploh ne. Z Rdečim orkestrom je konec. Mihail, bog si ga vedi kje je. Pa me tudi ne zanima. Vedno sem bil samo saksofonist, nikoli protagonist, tako kot je to najbrž bil Mihail. Tu v Londonu, to je moja stvar. Tudi če igram stare melodije, ki niso samo moje, je to vse samo moja stvar. In uživam v njej. Tako kot sem včasih, za časa Rdečega orkestra. Tako gre to.«

In tako Sergej Zrijanov, saksofonist, konča pogovor s prijetnim nasmeškom na obrazu. Lokal se je že spraznil. Ostala sta sama, no, poleg ruskih psov seveda, na mizi pa je stala svečka, ki jima je svetila. Sergej sploh ni opazil Angleža. Njegovega izraza na obrazu, kako se je nemudoma spremenil. Izraza največjega užitka na svetu. Kot bi ga nekaj spremenilo, videlo se je v njegovih očeh. V hipu je gentleman zgrabil Sergeja za obraz ter ga strastno poljubil, na ustnice. Ko je odmaknil ustnice, ga je še samo držal za glavo ter ga zadovoljno opazoval. Vedel je, da je to tisti trenutek, zaradi katerega bo umrl. srečen in prav tako je vedel, da lahko Sergeja gleda samo še delček sekunde, saj so bili ruski psi že na poti. Sploh se ni zavedel, kako je prišel ven, vedel je samo, da leži na cesti in da mu voda že počasi moči celo obleko, saj je ležal v luži. A vseeno se je dvignil v sedeči položaj, pobral svoj suknjič ter klobuk in si ga posadil na glavo. Z zadovoljnim nasmeškom je zopet pogledal v tisti svetlečo se gostilno, malo počakal in nato odšel. S počasno, zmagovalno hojo.

Sergej? Sergej Zrijanov? Sergej Zrijanov, saksofonist?

Sedel je na istem stolu kot prej. Malce se je zamislil glede vsega. Predvsem glede tega, da te ljudje lahko vedno presenetijo in da nikoli ne veš, na kaj boš naletel pri tako čudnih bitjih, kot so ljudje. Ampak on je dobro vedel, da po tem svetu ponosno korakajo še marsikatera druga bitja kot ljudje. Zatorej si je rekel:

»No, zdaj pa je končno čas za sladoled.«

Nasmehnil se je, pogladil po trebuščku, upihnil svečo ter odšel v zaodrije. Do naslednjega večera, ko bo gostilna spet sijala tako kot nobena druga na tem svetu.

Samo Korelec

Pijanski priročnik – za začetnike

Nikoli se ne smeš zbuditi na mah. To si zapomni. Najprej eno oko čisto malo, potem še drugo, priprt pogled z obema očesoma in šele nato lahko normalno odpreš oči. Seveda je pomembno, da se razgledaš okoli, zato to storiš, ampak počasi. Najprej je potrebno ugotoviti v kakšnem stanju si. Poznamo tri stanja, sedeče, kar bi pomenilo, da si samo na pol zakinkal - ponavadi to ne traja dlje kot kakšno uro - drugo stanje je ležeče, pri katerem si nekako zvit v fetalno pozicijo – to pomeni, da si spal dlje kot kakšno uro in si se zaradi mraza zvil v kepo, da bi se ogrel seveda in iz tega lahko izveš, da si si bil dovolj priseben za kaj takega, popravek, da je bil tvoj organizem dovolj priseben za to – in nenazadnje je tu spet ležeča pozicija, pri kateri pa tvoji udi štrlijo vsak na svojo stran – to bi potemtakem pomenilo, da spiš dobro uro in da se najbrž ne spominjaš ničesar kar te je pripeljalo do kočljivega položaja v katerem si se znašel. Pomemben aspekt, ki ga je potrebno še omeniti tukaj bi bil na kakšni podlagi se nahajaš, ali je to kakšna klopca v parku, s katere si morda prepodil pijanega klošarja, ali pa je to mehka travnata podlaga, kar boš kaj kmalu spoznal ob pogledu na svoja oblačila, ali pa boš čutil bolečine v križu, hrbtenici, morda neke pod sabo kakšen pritisk majhnega predmeta, kot je to čutila kraljična na zrnju graha, potem boš tudi opazil kakšno modrico na svojih rokah ali kje drugje na telesu, saj si se ulegel kar na ne humano trd asfalt, ki pa ima to prednost, da se poleti lepo ogreje in te najbrž ni zeblo.

Ko je ta stvar za tabo, se odločiš kako naprej iz te točke. Kaj mislim s tem? Preprosto, če si v stanju vodoravno s podlago se boš ponavadi želel postaviti z le to navpično, se pravi, se boš poskusil usesti. Dvig glave bo povzročil zanimiv efekt ob katerem se ti bo zdelo, da je popolnoma breztežna, kar pa kasneje ne bo več tako zabavno, ko boš poskusil hoditi. Skoraj bi pozabil, še preden boš poskusil vstati boš potipal svoje hlačne žepe in žepe v jakni in iz njih izvlekel denarnico, ključke, telefon,... Ko boš našel denarnico boš pogledal, če ti je ostalo kaj denarja in kakšen osebni dokument, itd. Vmes ko tipaš po žepih je dobro preučiti tudi tvoj zunanji izgled, obleko, če opaziš kakšne madeže, saj obstaja velika verjetnost, da si se pokozlal ali pa vsaj polil s pijačo, ki bo še kak teden oddajala vonj po domačih rožcah, kakršne najdemo v raznih domačih pripravkih (brinovec, sadjevec, viljamovka,...), ki lajšajo simptome mnogih bolezni od bolečin v trebuhu, do ozdravitve slabe volje in kot pomoč za dvig samozaveda, ki je bila prejšnja noč še kako dobrodošla, ko si za rit zgrabil kakšno deklico, za katero si, kot si kasneje ugotovil, zmotno mislil, da je morda predobro, previsoka zate.

Ko in če opraviš vse te stvari je sedaj smiselno, da preideš v fazo premikajočega se subjekta. Predpostavimo, da si sedel na klopci. Najprej pogledaš

na tla in svojo levo ali desno, odzivno nogo postaviš trdno na pozicijo v kateri se pripravljáš, da boš vse svoje moči usmeril v to, da bi se dvignil. Pri takem početju nate preži kar nekaj nevarnosti, od tega, da boš stopil v kakšno kozlanje, do tega, da se boš spotaknil na odvrženi flaši. Celotno situacijo najbolj opišejo besede prijatelja pisca tega priročnika, ki je takšne stvari ponavadi pokomentiral z njegovo znano parolo : " Jebeno." Držeč se za klopco z obema rokama se opreš na odzivno nogo in nanjo preusmeriš nekje 60% svoje teže, na drugo nogo pa 40%, potem se trudiš izravnati odstotke na 50 : 50. Še vedno držeč se za klopco, se postaviš "trdno" na noge. Tukaj še opomba, da se nikoli ne smeš spustiti klopce, tudi ko se ti zdi, da je tvoja evolucija v homo erectusa že uspela. Nato zavzameš položaj stare mame ali ata, ki se oklepa svoje hodulje, izraz, ki je tukaj ne mestu je, da se držiš stvari kot pijanec plota, dobesedno, navkljub ironiji.

Sedaj moraš ugotoviti ali boš dejansko lahko postal premikajoči subjekt, to storiš s hojo. Tudi tukaj imaš na razpolago celotno paleto možnosti, seveda, ko opraviš s spuščanjem plota. Kar storiš tako, da se spustiš najprej z eno roko in še za tem z drugo, malo pobalansiraš, in če ti uspe ostati na nogah za katere se ti najbrž zdi, da nimajo nobenega vezivnega tkiva, kaj šele podpornega in vmes preklinjaš gravitacijo si pripravljen. Tako pridejo na vrsto opcije o katerih smo že začeli govoriti. Obstaja jih res veliko, če jih naštejemo samo nekaj za katere smatram so najbolj koristne iz mojega empiričnega izkustva. No, po mojih izkušnjah so te opcije sledeče, ali začneš hoditi s hitrim korakom držeč se malo naprej z glavo, saj te zna zanašati nazaj in bi znal pasti na hrbet, pomikati se moraš hitro in pokriti čim večjo razdaljo preden se zložiš po tleh. Nevarnosti pri tem so, da utegneš pasti na hrbet, zadnjo plat, ali najhujše, če si precenil naklon naprej lahko padeš na obraz, kar zna biti kar boleče ob že tako razboleli glavi zaradi glavobola. Druga možnost je, da v srednje hitrem gibanju potuješ od opore do opore, pri čemer je glavnega pomena, da zagrabiš svojo oporo preden te zapusti dar hoje. Nevarnost pri tem zna biti, da bi se preveč zagnal v kakšen steber ali ograjo in bi se zaletel vanjo, pri čemer bi spet pristal na riti, ali da ne bi našel dobre opore po pretečenem času hoje in bi bil rezultat podoben že opisanemu. Tretja, mogoče najboljša izbira, ki se je sam največkrat poslužujem, je takoimenovana počasna hoja z veliko zibanja. Pri temu načinu hoje se premikaš počasi in se trudiš čimbolj ohranjati svoje ravnotežje. Rezultat tega je najbolj konvencionalna hoja pijanca z rahlim zibanjem levo in desno in občasnimi padci.

Tile opisani načini hoje pa še zdaleč niso vsi in jih obstaja še mnogo. Prav tako je potrebno imeti v mislih, da so to načini hoje, ki se jih poslužuje srednje do kar dobro opita oseba. Če nismo v tem stanju pijanosti potem jih naj bralec smatra za brezpredmetne.

Na koncu še nekaj besed o stanju "kome", ali strokovno, nezmožnosti subjekta, da preide v fazo vstajanja pokončnega človeka in udejani svoje naravne danosti gibanja, potovanja iz točke do točke, hoje namreč. Če se znajdemo v takšni situaciji je ponavadi najbolje malo počakati in zbistriti misli, šele nato pa poseči po vseh zgoraj opisanih postopkih.

Vse to je imel v glavi Janezek, ko se je nekega dne zbudil na klopci nekje v parku blizu avtobusne postaje Poljanska. Doma je prebiral priročnik in napisane besede so se mu zdele smiselne in povedane z veliko mero izkušenosti na tem področju, ki pa je bilo njemu samemu še nekako tuje. Namreč imel je šele 13 let in zanj se je čudoviti svet popivanja šele začel. Tako je pomislil kaj naj bi po navedbi priročnika storil sedaj in v premišljevanju je najprej odprl eno oko, nato še drugo, se usedel, pretipal svoje hlačne žepe,...

Marina Arko

Superjunaki in melanholijs

En teden že nisem zapustila stanovanja. Ko sem se v torek zvečer začela skrivati pred mačkom, ker se mi je zdelo, da me obsoja, sem se ne pretirano pretreseno zavedla, da moram nekaj storiti, ali pa si bom kmalu v tušu prerezala žile, čisto zato ker bi to bilo edino smiselno nadaljevanje situacije. Iz gore perila sem izkopala svež par nogavic in samo zmerno smrdeč pulover in se pognala skozi okno.

Nočni zrak je bil sladko svež in človeški obrazi na ulicah, nad katerimi sem letela, so se mi po tolikšnem času osame zdeli neskončno fascinantni in lepi. Okna hiš v njegovi soseski so utripala v pomirjujočih televizijskih barvah in poševna streha, na kateri sem pristala, je dišala po golobjem perju.

Potrkala sem na podstrešno okno in se opravičujoče nasmehnila, ko ga je odprl, da sem se spustila noter. V laseh je imel drobce papirja in v očeh ustvarjalno zamaknjenost.

»Si v redu?« je vprašal.

»Ne,« sem rekla. »Morala sem nekoga videti, da ... « Da me spomni, kakšno je življenje. Da me prisili, da se iztrgam sama sebi. »Dokončaj, kar počneš. Lahko nocoj molčiva?«

Pokimal je. Opazovala sem ga, kako je gradil veliko belo skulpturo iz majcenih papirnatih piramid in njegovi gibi, umirjeni in osredotočeni, so me napolnili s toploto. Zlezla sem v njegovo posteljo in mislila na nič in ko se mi je pridružil, je imel vonj po lepilu in zakopala sem svoje prste v njegove lase in svoj obraz v njegovo ramo in ga pritegnila tako blizu, da sem pozabila dihati in je svet utripal v črnih krogih in to je bilo skoraj, kot da ne bi obstajal, in končno sem lahko čutila sebe, ne bolečine, ki me je oklepala, ampak tisto, kar sem nekoč bila pod njo, in božal je moje lice in potem moj hrbet in moje roke in prepletel najine prste in najine noge in končno nisem zaspala v obupanem krču, ampak v umirjenem rahlem smrčanju kot vsi blago zadovoljni ljudje pred tiho utripajočimi televizorji.

Anja Radaljic

DEGRADACIJA NEKE ČEŠPLJICE

Od primišljanj do raz-misljanj (roman v nadaljevanjih)

6.

Občutek izpraznjenosti, ki napolnjuje Sofijo, ko potegne globoko vase in jo dim zaščemi v grlu, je povsem drugačen od blaženega občutka praznine, ki ga je doživljala ko je še lahko ... ko ni bilo tako ... Pogoltne slino in rahlo zakašlja. Skozi dimasto zaveso pred seboj, ki prekrije njena, na balkonsko ograjo položena, v debele volnene nogavice ovita stopala, vidi mačji obraz kontroverzne slovenske pisateljice, ki je nekoč dejala, da je cigareta tisto, kar najbolj prija po orgazmu, pa tudi to, da je ravno zaradi tega občutka začela kaditi. Sofija se v sofisticirani družbi, med ljudmi, ki so visoko nad spodobnimi, rada nasmehne z enim kotičkom ustnic in reče, da je tudi sama prvič kadila ravno po seksualnem vrhuncu, pri čemer se vselej vestno izogiba besede orgazem, ker se ji zdi, da je preveč cenena.

Mačji obraz brez telesa lebdi pred njo. Očem se pridružujejo mačji uhlji, kosmati, kot da je kontroverzna slovenska pisateljica v resnici košata mačka. Med čopkastimi ušesci ji ljubko miglja vrh privzdignjenega repa, ki je videti kot bogato omelo za prah. Poslušaj, nenadoma spregovori pisateljica in pri tem tako mrko gleda, da Sofijo njena mačja glava nenadoma spomni na mačko Režalko. Poslušaj, a mačka pa nimata nobenega? Sofija se namršči in reče, da mačk pravzaprav ne mara preveč. Pisateljica mačka Režalka reče, da ji to ni prav nič všeč, kakor tudi ne Sofijina patetična izpraznjenost. Malo premolkne, samo zaradi dramatičnega učinka in nato doda, da se bo zdaj kar odpravila.

Naslednj Sofijin poteg je še daljši, izdih, ki sledi pa ustvari dimni oblak, ki v sebi ne skriva ničesar. Prazen je kot zapuščena hiša ali kot prazen lonec, v katerem so se še malo pred tem kuhali špageti ali kot Sofija po tem, na nočni omarici pridrsanem spolnem vrhuncu. Sofija skozi svoj izdih strmi v balkonsko ograjo, ki motno proseva skozenj. Všeč so mi ribe, pove dimnemu oblaku.

Z mizice pred seboj dvigne trikotasto skodelico z instant kavo in srkne. Skodelica jo, kakor vsakokrat, kadar si vanjo naliva kavo ali kadar sreba iz nje domači cappuccino iz majhne, trikotaste skodelice, spomni na dan, ko je skodelica postala njena. Bilo je zelo vroče, listje je uvelo viselo z deves, reka, ki je tekla skozi mesto je smrdela po umrlih smučih in somih, Sofija pa je z Draganom petič sedela na kavi v majhnem baru, ki je imel kakor v risankah rdeče-bele dežnike, pod katerimi je bilo kakšne pol stopinje hladneje kakor na žgočem soncu. Te skodelice, se zdaj spomni, da je takrat rekla, spomni se, kot bi bilo včeraj, so mi noro všeč. V roki je potežkala prazno skodelico za kavo z živahnim cvetličnim vzorcem katerega rože so

bile videti, kot bi jih narisal otrok. Skodelica je bila pravilne trikotaste oblike ter ravno pravšnje velikosti za dobro kavo z malo hladnega mleka, kakršno je imela Sofija najrajši. Dragan je prikimal, nekoliko odsotno, mislila je, da je ni prav slišal. Pol ure kasneje je stopil k pultu, da bi poravnal račun in Sofija ga je čakala zunaj. Ko se je vrnil, je eno roko pritisal na hrbet in se široko smehljaj, da je razkazoval vse svoje, čudovito bele zobe. Odkupil sem jo, je rekel in ji pomolil skodelico.

Sofija srkne še enkrat, pogoltne in čez nekaj trenutkov ponovno potegne globoko vase. Nato vstane, škatlico s cigaretami vrne v leseno, ročno poslikano šatuljo, v kateri je hranila svoje male zaklade in šatuljo postavi nazaj na polico v komodi poleg televizije. S police, kamor je ravnokar odložila svojo skrinjico z zakladom se sveti zelena beležka. Sofija jo vzame v roko in polista. Feliksov obraz ji zapleše pred očmi. Pesem, ki ji jo je prebral prejšnji večer se ji vrača v spomin. *ki odvrnila si me med zarjavele pralne stroje, polomljena cedila in stole, kjer vse je zgolj ti in tvoje ...*

Nuja, da bi zapisala praznino v svoj komaj začetni roman jo zgrabi, kot bi ji nekdo skozi popek potisnil železen kavelj. Sede v oranžni fotelj in polista. *Spomin se tišči k meni, zdaj se že privija ob moje prsi. Ponuja mi posmrkan robček in slabo mi je, ko se mi približa z zabuhlimi dlanmi. »Slabo mi je, ko se mi približa z zabuhlimi očmi,« si glasno prebere Sofija. »Zabuhlimi očmi.«*

Nenadoma, zapiše v novo vrstico, nenadoma k mizi na moji desni prisedeta dekle in mlad moški. Ozrem se k njima in preslišim nadaljevanje pogovora med prvim parom, tistim za menoj. *Dekle, ki si je ravnokar odmaknilo stol od mize, je oblečeno v živopisano krilo, ki nemudoma pritegne mojo pozornost. Podobno sem si v neki majhni trgovini, kjer prodajajo le oblačila brez znamk, kupila tudi sama. On drži vrečko skozi katero jasno vidim obrise francoske štruce in jabolk ter nekaj tekočemu jogurtu podobnega.*

»Kaj boš spila?« vpraša moški z glasom, ki nakazuje, da mu je za njen odgovor malo mar.

»Ne vem še,« odvrne ona.

»Bo spet trajalo petnajst minut, preden bova naročila?«

»Zakaj sva sploh sedla?«

»Ker bi rad spil kavo.«

Pomislim nanj, ki sem ga danes pustila doma. Če bi bil zdaj z menoj bi mu do zdaj morala že vsaj dvakrat namazati ramena, da ga ne opeče sonce. In rekel bi, da je prevroče. Potem bi sedel poleg mene, strmел v prazno in ne bi vonjal sonca, kakor ga vonjam sama. Samo čisto malo bi bil tiho, nato bi me vprašal, če sem že prebrala njegovo recenzijo zadnjega Lainščkovega romana, ki je bila objavljena prejšnji teden. In jaz bi morala reči, da še nisem imela časa, da bi jo prebrala. In on se bi namrščil. Čemerno bi bolščal nekam po ulici navzdol in ničesar ne bi videl in

spraševal se bi, kako da nisem imela časa, če pa sem samo... če pa samo... in tisto, kar nastaja pri tem je samo... In jaz bi bila tiho. Ker si ne bi želela še enega prepira. Dekle pri mizi na moji desni molči. Par za menoj razpravlja o tem, kako ljubezen pojmuje Fromm in kako Johnson. Pozorneje prisluhnem. Teorijo vežeta na primer njene znanke Sandre. Nasmehnem se. Mojo misel prekine zvonjenje telefona. Kjer se moja torba stika z mojimi nogami čutim rahlo vibriranje.

"Prosim," se oglasim.

"Kje si?"

"Na hladilniku sem ti pustila sporočilo, ga nisi videl?"

"Sem."

"Torej?"

"Se ti ne zdi, da bi mi morala povedati, če kam greš?"

"Vse, kar sem imela povedati, sem ti napisala..."

"Same neumnosti! Neizmerno otročje se obnašaš. Pojdi na prvi vlak za Ljubljano in se bova pogovorila, ko prideš domov."

"Ne."

"Ne bodi trmasta!"

"Nisem trmasta. Ne morem se danes pogovarjati s teboj. Čas zase rabim, razumeš?"

"Ne, ne razumem. Tako ne boš ničesar rešila."

"Zdaj bom končala. Se slišiva jutri. Adijo."

Prekinem. Zavzdihnem in zključim telefon. Mimo mene teče otrok. Sladoled ima namazan okoli ust, po bradi, malo tudi na otroško zalitem trebuščku. Nenadoma se počutim slabo. Izgubljeno. V nekem tujem labirintu. V tujem življenju. Zdi se mi, da se nekdo drug izgublja na zaraščenih stezicah ki naj bi bile zmeda in neizhojene misli in občutja mojega lastnega življenja. Zdi se mi, da samo zaradi njega, čudnega tujca sedim na plaži, da sem samo tujčevo izgubljanje.

Moški na moji desni povzdigne glas.

»Prosim? Danes? Ne, danes nikakor ne!«

»Ampak dogovorila sva se ...«

»Danes ne grem, aboslutno ne grem v bolnišnico. Pojdi sama, tudi jutri bo še tam, jo bom jutri obiskal.«

»Ampak ...«

»Pa kaj res ne razumeš? Za danes sem dogovorjen ...«

»Za tenis! Prosim te, prosim ...«

Moški že skorajda kriči. Ljudje se obračajo k njuni mizi. Trudim se, da bi gledala le v platnice svoje knjige.

»Pa kje je ta natakark?« Moški se očitno ozira okoli sebe. Ne morem si kaj in čisto malo dvignem pogled. Vidim, da je s svojim pogledom trčil ob zaprepadene oči moškega iz para za menoj.

»Kaj pa ti tako gledaš?« se mu zadere, ženska ob njem rdi v vrat in nežen, mandljast dekolte.

»Gospod, prosim umirite se,« zaslišim glas moškega za seboj. »Prosim, ni prav, da tako vpijete na damo ob sebi.« Ženska ob kričavem moškem povesi pogled. Nerodno ji je in ne ve, kam se naj obrne.

Sofija odloži pisalo. Ne ve, kako bi rešila spor med moškima. Zdi se ji, da je morda dovolj že, da je preko plemenitega moškega nakazala možnost drugečnega dialoga. Pravzaprav se ji zdi dovolj že sam namig na to, da je dialog kot sredstvo iskanja kompromisov mogoč.

Nemoč osrednje protagonistke je hranila z lastno nemočjo, zdaj je omagala in z njeno čustveno otopelostjo je prešel tudi ustvarjalni trenutek. Zdaj ne ve ne kod ne kam. Ponovno prebere zapis, ki ga je napravila prejšnjega večera in nato še tega, ki ga je izgotovila pravkar. Zdi se ji, da možnosti za nadaljevanje ni. Samokritično ugotavlja, da bi zdaj morala izpeljati surov, pocestni dialog, v katerem bi plemeniti moški z mirno, a izjemno učinkovito retoriko spodbudil primitivnega k preudarnosti in ponovnem premisleku lastnih besed in dejanj.

Še preden misel na takšno razrešitev problema, pred katerim se je znašla domisli povsem do konca, se Sofija zgrozi. Le kako je lahko sploh pomislila na tako trivialno, enoplastno izpeljavo? In ali niso njeni liki v današnjem zapisu kar se da črno-belo okarakterizirani?

Razočarana sama nad seboj vstane in stopi v kuhinjo. Iz navade odpre hladilnik, čeravno ve, da je povsem prazen. Zagodrnja. Iz shrambe vzame kos prepečenca, naslonjena na pult ga počasi grizlja. Ura kaže deseto dopoldan. Še malo, pa bo morala od doma, na predavanja. Še en prepečenec, kozarec vode, obljuba sami sebi, da si bo v mestu kupila kaj okusnejšega, nato nujna pot v kopalnico.

Sofija se liči. Nenadoma nov val negotovosti. Utira si puder v kožo lic, prekriva z njim svoje temne, globoko pod oči segajoče podočnjake. Njeni prsti preiskujejo bledikav obraz, njene misli z nohti vlečejo po njenem notri. – Kaj niso njeni stavki prazni, kot njen nenaličeni obraz in kaj niso ob enem prav ti stavki edino resnično, kar ima? Ponekdaj jim odvzame nekaj resnice, da bi le bili lepši, boljši. Naliči jih s tujimi jeziki, reže jih kot tista slovenska pisateljica, ki živi v Parizu in piše v francoščini, trudi se, da bi njeni dialogi tako živo dihal in utripali kot tisti iz romana, ki v naslovu nosi imeni prvih ljudi ali pa vleče povedi, jih sestavlja kot vlak z ducati vagonov, želi si, da bi bili bogati kot opis neke Charlotte.

Nanaša maskaro, odpira oči. Njeni liki se ji nenadoma zazdijo vsi enaki. So le sloji izbrisanega ličila.

